

El vi

Terres Negres

Espelt Viticultors, 2007

Agust Ensesa Bonet
Escola de Tastavins del Gironès

Vi negre empordanès de bona qualitat elaborat a Vilajuïga pel celler Espelt Viticultors. Color robí molt atractiu, amb aroma potent que recorda la fruita madura amb notes de torrats i d'espècies dolces. En boca és suau i vellutat. Saborós i amb tanins madurs i ben equilibrats. Està elaborat amb la varietat empordanesa Samsó i també amb Cabernet Sauvignon, que li aporta estructura i modernitat.

Bona relació qualitat-preu pel seu cost aproximat de 12 euros cada ampolla, tractant-se d'un vi de gamma alta. Molt adequat per a carns guisades i formatges no gaire forts. Bon maridatge amb galtes de vedella amb salsafins. El celler elaborador: Espelt Viticultors, elaboradors del vi Terres Negres, amb la seva certificada tasca de promoció a l'exterior ha incrementat un 23% les seves exportacions i és

una de les 250 empreses més dinàmiques de l'economia catalana. Recentment ha obert mercat a la Xina i és un dels cellers que més ven a Noruega. Elabora vins blancs, rosats, negres i moscatell i garnatxa tradicional de l'Empordà. La seva participació al Concurs de Vins i caves de Catalunya Girovi acostuma a saldar-se amb bons resultats. Per a més informació: www.espeltviticultors.com i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

Gironins del segle XIX

El país del sol naixent

Les darreres catastrofes han situat el Japó al centre de l'actualitat

Ignasi Prat-Camps Guixeres

Va canviar de canal enfurismat. La seva dona se'l va mirar, esperant una explicació:

—No entenc aquesta mania de fer sèries històriques inventant coses! No call! La història és prou impactant sense crear artificis.

—Doncs ja em diràs com...

—Mira, per exemple, la història de la batalla d'Iquique.

—La batalla d'on?

Ignasi Prat-Camps Guixeres va néixer a Santa Coloma de Farners el 1770, però dels seus anys de joventut no se'n coneixen gaire coses. Coincidint amb el canvi de segle va abandonar Catalunya per marxar a les colònies americanes. Inicialment es va instal·lar a Buenos Aires per dedicar-se al comerç, però finalment es va traslladar a Xile, on va fer arrels. El 1811 es va casar amb Agustina del Barril, i dels seus fills, Agustín va seguir l'estela paterna en els negocis. En canvi, el seu nét Arturo Prat Chacón va escollir un rumb completament diferent. Nascut el 1848 fruit del matrimoni d'Agustín amb María Luz del Rosario Chacón, el nét d'Ignasi Prat-Camps va ingressar a l'Escola Naval d'Estat quan només tenia deu anys, començant així la seva carrera militar que, més endavant, va completar amb els estudis d'advocat.

El 1879 va esclatar la guerra del Pacífic, en la que Xile va entrar en disputa amb Perú i Bolívia per qüestions territorials. Durant el conflicte es va produir una de les batalles navals més importants de la història d'Amèrica Llatina: la Batalla d'Iquique. Arturo Prat hi va prendre part com a comandant de la corbeta Esmeralda. El vaixell va protagonitzar un cru enfrontament amb el Huéscar peruà, capitanejat per Miguel Grau Seminario, també d'ascendència catalana. Quan la nau xilena estava a punt de ser enfonsada, Prat va intentar una acció d'abordatge desesperada i va caure mortalment ferit a la coberta enemiga. Tenia 31 anys.

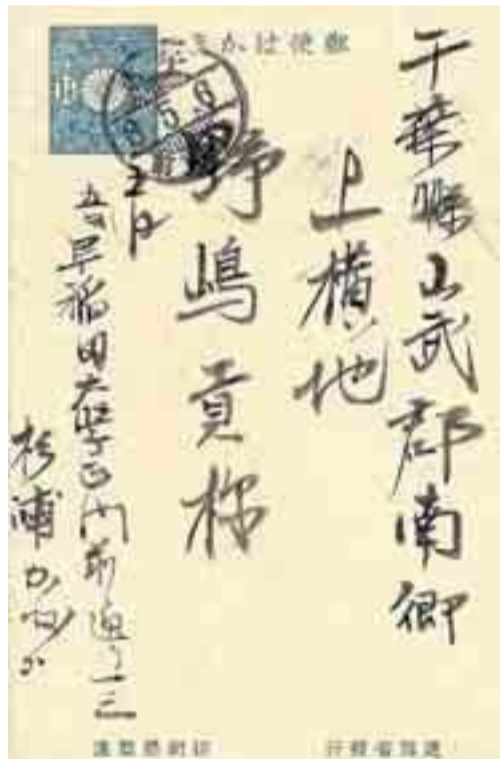
El capità peruà Grau va enviar les pertinences personals a la vídua, amb una sentida carta de condol. La missiva es va reproduir en una majestuosa làpida al monument que el poble xilè va dedicar a Arturo Prat. Pel que fa a Miguel Grau, va morir només tres mesos després de la batalla, en un altre episodi de la Guerra del Pacífic. A Xile, Arturo Prat és conegut com l'heroi d'Iquique i a Perú, Grau és un dels ciutadans més il·lustres de la història del país.

Xavier Carmaniu Mainadø
Historiador i periodista

Xavier Romero

Si diumenge passa parlàvem aquí de Líbia vista des del punt del col·leccionisme, avui ho fem del Japó, l'imperi del sol naixent, tristament d'actualitat per culpa de desgràcies naturals com el terratrèmol i el tsunami, i de l'accident nuclear provocat per aquests successos.

Les fonts generadores de material per als col·leccionistes varien moltíssim d'un país a l'altre, per circumstàncies que tenen a veure amb la demografia, la història, el pes econòmic, el nivell cultural, i altres trets que sempre han definit la nació nipona per sobre dels seus veïns.

En el terreny cartòfil, la seva riquesa de presentació i de temes resulta extraordinària i molt recomanable per a l'aficionat dedicat als països orientals o als temes etnogràfics. D'altra banda els enterpostals, com el que reproduïm, mostren com gairebé tots els de finals del segle XIX i principis de segle XX únicament el segell. S'hi aprecia que l'escriptura està aliniada verticalment, com passa amb les targetes il·lustrades, els bitllets, i fins i tot alguns sobres comercials que tot i estar impresos, quant a l'encapçalament, en horitzontal, la llegenda i la posició del segell apareixen en vertical, tot i que la tendència en els darrers temps és la d'«occidentalitzar-se» i aplicar el text en horitzontal.

A la postal reproduïda hi ha els emperadors

Shôwa (Hiro-Hito), i la seva esposa, Kôjun. El monarca feia el número 124 de la nissaga japonesa i va governar des del 1926 fins a la seva mort, l'any 1989. El va succeir l'actual emperador, Akihito. L'exemplar és molt bonic en estar imprès finament amb relleu i amb detalls de purpurina; hi apareix també un racó del palau, un segell (Nippon), i el matasegells corresponent.

L'especial sentit artístic japonès ha facilitat que en Cartofília s'hagin produït edicions molt maques i abundants, presentades en suports tan atractius com targetes pintades a mà confeccionades en roba, seda, paper d'arròs, canya de bambú, fusta; i reproduint tot de temes típics.

El periple filatèlic japonès s'inicia l'any 1871, amb unes primeres sèries amb facials en les monedes antigues moun i sen —aquest, un centau de ien—. A diferència del que és habitual a la resta de nacions, al Japó no hi ha aquelles sèries anomenades bàsiques, amb el bust dels monarques o caps d'Estat. El concepte de divinitat dels emperadors nipons obligava a no mostrar-ne la cara en públic fins fa no gaires dècades. Sí que hi ha sèries dedicades a l'emperatriu Jingo Kogo —anys 1908 i 1925—. Igualment, apareixen personatges il·lustres del país, juntament amb els motius característics de promoció de les seves tradicions, arts, economia i geografia.